

en Fornemmelse af, at de med deres Omhu og Deltagelse dog stadig var paa deres Post overfor ham og navnlig havde en Tilbøjelighed til at udlægge selv den uskyldigste Ytring af ham som et Forsøg paa at gøre sig til af sin Fortid og sine Forbindelser.

I den Henseende tog han nu heller ikke meget fejl. Hverken Eberhard eller Signe havde foreløbig nogen stor Tillid til Oprigtigheden af hans Omvendelse, — dertil syntes han dem endnu langtfra nedbøjet nok. At hans Forlovelse med den jødiske Rigmandsdatter var bleven hævet, havde de hørt af andre, og herpaa byggede de et stort Haab; men hvorledes det nærmere forholdt sig dermed, vidste de ikke; og Signe ønskede for sit Vedkomende heller ingenting at vide, fordi hun overhovedet intet andet vilde kende af hans Liv, end hvad der laa indenfor Hjemmets og Troens Grund.

— — Den næste Formiddag kom saa Professorens for at foretage en Undersøgelse. Den lille Mand med det underlig tarvelige, ja snuskede Udseende og det sære Kældersprog var i de første Øjeblikke meget gnaven. Det var knap nok, han vilde mindes at have set Per før, og han begyndte med at sige, at han selv var syg og egenlig slet ikke burde være taget ud, en Udtalelse, som hans blygraa Ansigtssfarve og de store, blaasorte Hudposer, der hang ham under Øjnene, paa næsten uhyggelig Maade bekræftede.

Efter endt Undersøgelse blev han noget mere tilgængelig. Han satte sig paa en Stol ved Siden af Sengen og sagde:

„Hvad er'et i Grunden, De vil ha' og vide? Madskabet ta'r for megen Plads op hos Dem, og De